

Dobrovolnictví? Pro egouše nejvyššího kalibru!

Nepotřebujete deset dobrých módních důvodů, i když nebude problém je vyjmenovat, postačí tři pádné, stačí jeden zásadní důvod, proč se stát dobrovolníkem. „Dobrovolníkem v sociálních službách“ - že to nezní moc lákavě? Tak tedy, jeden jediný zásadní důvod, proč se stát na hodinku až dvě týdně velkým uchem, otevřeným srdcem a bystrou myslí, a trávit čas s někým, zpočátku rozhodně cizím – s dítětem ze „sociálně slabé rodiny“, se seniorem na konci cesty, s nemocným upoutaným na lůžko, s opuštěným psem v útulku, prozradím vám ho hned na začátek...

Hlavní důvod, proč se stát dobrovolníkem, věnovat se jobu k nezaplacení, je ten, že vám to pomůže růst. Lidské bytosti obývající krásnou planetu Zemi jsou především nechutní egoisté. Zajímáme se převážně o vlastní pohodlíčko, které nám dovolí pozvolna si zahrávat v tom, v čem si libujeme. Jo, jo, pěkně jsem si to zařídil, dobrej komp, nový boty, nějaký ten sportovní úspěch, mám vystaráno, klídek, pohodička. Hlavně žádné extrémní výkyvy! Stále jsme na střední cestě životem, tu větší část máme samozřejmě ještě před sebou, dramata začátků a konců necht' se v mlze skrývají!

Jako dobrovolník máte ale jednu z nejlepších možností nenápadně – nebolestivě – do některých dramat vstoupit a to je v podstatě velký dar! Ano, nenápadně to začně vaše „ego-zahráváníčko“ rozechvívat. Donutí vás to, mě to donutilo, zeptat se: „Jak je možné, že tenhle super kluk neposkvřené mysli v zimě mrzne v jarní bundě? Jak je možné, že tenhle super šestaosmdesátiletý pán s jiskrou v oku, který prožil deset životů, se najednou – bez diagnózy – nemůže už měsíc postavit na nohy? Odchází? Jak je možné, že tahle super holčička chodí do šesté třídy speciální školy a nenapočítá do deseti? Co s těmi dětmi bude? Co se staříky? Ale hlavně, co se mnou bude? Dělán v životě dost, dělám to dobře?“

Ostatně jednoduchá odpověď na těžkou filosofickou otázku: „Jak se naučit dobře umírat“, zní: „Naučte se dobře žít.“ Egu dobré polohy k dobrému žití nejsou. Někdy musíme přes odpor, abychom se poznali, abychom poznali, kam jdeme, kam až můžeme žitím zajít. A čím dál jdete, tím nakonec zjistíte, jak to vaše ego roste, rozpíná se a proměňuje, chce víc a víc. Nové boty už nestačí, je k nim potřeba les, začnete sami toužit po zajímavějších, osobnějších a trnitějších cestách.

Dobrovolnictví, ty drobné zkušenosti odjinud, vás budou nenápadně po hodině týdně a skrze „cizí“ lidi, kteří zvolna přirůstají k srdci, proměňovat. Takovou zkušenost nikdy u kompu, v kanclu ani s výstavní blonckou nezáskáte. Takovou práci jako hodinu mlčet a poslouchat starou paní, která potřebuje mluvit, urovnávat se, a která vám po hodině bude strašně děkovat, že jste to ucho nastavili a vlastně jí hrozně pomohli, takovou práci nikde jinde neodvedete. Cože, vždyť jsem vůbec nic nedělal a ona děkuje? Ne, není to zadarmo, nenápadně dáváte, strašně dostáváte, a jsou to ty pravé a skryté dary. Ego si libuje.

Tak dost, teď těch deset dobrých módních důvodů, proč se stát dobrovolníkem:

1. Bude to dělat egíčku dobře.
2. Být „dobrovolníkem“ znamená, že už teď jste dost bohatý a na to, dělat něco navíc.
3. Kámošky a kámoši nebudou chápat, ale bude jim to stoprocentně znít dobře!
4. Což teprve všechny ty nové story, které uslyšíte! Bože, jak jsi světe rozmanitý!
5. Nejlepší příležitost ale i skutečně vzdělávat. Stále žijí ti, kteří prožili skoro celé dvacáté století! Vědí to, co žádná učebnice nepoví.
6. Dostanete se na místa, na které byste se jinak nikdy nedostali.
7. Máte-li vlastní starosti, ta hodina dobrovolnictví vás ujistí, že v tom nejste sami. Vyčistíte hlavu.
8. Ani supervize a setkávání s ostatními dobrovolníky není k zahození, jsou to lidé stejného materiálu jako vy.
9. Podaří se vám tak možná překročit i vlastní rodiče, nebudou chápat. Další důležitá životní zkušenost k nezaplacení!
10. Dobrovolnictví nebolí, a přesto vede k růstu.